

I tilfælde, hvor den ansvarspådragende hændelse ikke alene skyldes fejl fra den af stk. 5 omfattede bjærger, men f. eks. også fejl fra rederen af det skib, der bjærges, vil der ikke ske aggregering af kravene mod henholdsvis bjærgeren og rederen; dette følger af, at der for hver af disse er fastsat selvstændige aggregeringsregler i henholdsvis stk. 5 og stk. 4, jfr. konventionens artikel 9, stk. 1 (a) og (c).

Opererer bjærgeren fra et skib, følger det af konventionens artikel 9, stk. 1, (b), at krav mod rederen af det bjærgende fartøj heller ikke aggregeres med krav mod f. eks. rederen af et bjærget fartøj.

Udvalget har ikke anset det for nødvendigt at medtage en udtrykkelig bestemmelse svarende til artikel 9, stk. 1 (b), idet en bjærger, som opererer fra eget skib, må betragtes som en reder, og i det omfang der tillige måtte være tale om fejl fra f. eks. rederen af det bjærgede skib, er det princippet i 1976-konventionen, at hver reder hæfter selvstændigt op til den for ham gældende ansvarsgrænse, udregnet på grundlag af skibets tonnage, uden aggregering af kravene.

I *stk. 6* findes en definition af, hvad der forstås ved skibets tonnage. Skibets ansvarstonnage er således bruttotonnagen udmålt på grundlag af målingskonventionen fra 1969. Målingskonventionen skal anvendes, uanset om vedkommende skib er hjemmehørende i en stat, for hvilken målingskonventionen ikke er i kraft, og uanset om skibet efter sin alder falder ind under de i målingskonventionen givne overgangsbestemmelser.

Endvidere er der i *stk. 6* en henvisning til § 366, der indeholder en definition af SDR samt en angivelse af tidspunktet for omregning af SDR til national valuta. Den hidtidige bestemmelse om den i sølovens kapitel 10 anvendte regneenhed var placeret i selve kapitel 10; da regneenheden imidlertid optræder andre steder i søloven end i kapitel 10, har udvalget fundet det rigtigst at placere bestemmelsen i lovens slutningsbestemmelser. Dette indebærer konsekvensrettelser i §§ 120, stk. 2, 192, stk. 5 samt § 270, stk. 4.

Til § 239

Bestemmelsen, der gengiver 1976-konventionens artikel 12 og artikel 6, stk. 2, erstatter

gældende § 236 om fordelingen af ansvarsbeløbene og om subrogationsret.

Bestemmelsen gælder, uanset om der oprettes en begrænsningsfond, jfr. herved konventionens artikel 10, stk. 2.

Stk. 1 gengiver artikel 12, stk. 1. Efter bestemmelsen skal hvert begrænsningsbeløb fordeles mellem fordringshaverne i forhold til deres krav. Kravets størrelse afhænger i sidste ende af, hvad der ville blive tilkendt ved en domstol, jfr. formuleringen i artikel 12, stk. 1: »established claims«; der er således ikke tilsigtet nogen realitetsændring af det i gældende § 236, stk. 3, anvendte udtryk: »I forhold til de pågældende fordringers størrelse«.

Det følger af sammenhængen med forslagets § 238, at kun krav, der efter deres art kan begrænses, jfr. forslagets § 235 og § 236, skal tages i betragtning ved fordelingen af begrænsningsbeløbet. Også krav, for hvilke begrænsningsretten er bortfaldet i medfør af § 237, vil skulle medtages ved beregningen af de enkelte fordringshaveres andel i begrænsningsbeløbet.

Som nævnt i de generelle bemærkninger har udvalget ikke ønsket at benytte den i konventionens artikel 6, stk. 3, givne adgang til at give krav i anledning af skade på havneanlæg, bassiner m. v. fortrinsstilling i begrænsningsbeløbet.

Den forholdsmæssige fordeling af begrænsningsbeløbet, som er fastslået i stk. 1, gælder endvidere også på krav i anledning af fjernelse af vrag. Som nævnt i de generelle bemærkninger afsnit e, punkt 8, foreslås disse krav også undergivet begrænsningsret, selv om der efter konventionens artikel 18 er mulighed for at undtage sådanne krav.

I *stk. 2* er det fastsat, at såfremt beløbet i medfør af § 238, stk. 2, ikke er tilstrækkeligt til fuldt ud at dække de af § 238, stk. 2, omfattede personskadekrav, skal den udækkede del af sådanne personskadekrav medregnes ved fordelingen af det i § 238, stk. 3, nævnte begrænsningsbeløb. Bestemmelsen svarer til gældende § 236, stk. 2, der dog også omfatter passagerskadekrav.

Stk. 3 og stk. 4, erstatter gældende § 236, stk. 4, og bygger på konventionens artikel 12, stk. 2, 3 og 4.

Stk. 3 fastsætter, at såfremt en person helt eller delvist har betalt et krav, inden ansvarsbeløbene er fordelt, indtræder han i for-